

5. STUDIJA

VRIJEME ŽETVE

Mjesto Žetve u Kronologiji—Njen Cilj i Važnost—Fokus Vremenskih Proročanstava—Pripreme za Žetvu—Značaj Međusobnog približavanja Proročanskog Svjedočanstva—Gospodinova Prisutnost—Odgovori na Razumne Prigovore—Ulazak u Radosti našeg Gospodina.

„Žetva je svršetak svijeta.“ (Mat. 13:39)

Pažljivi će istraživač primjetiti da je razdoblje označeno kao „Vrijeme Svršetka“ vrlo prikladno nazvano, budući da u njemu ne završava samo Evanđeosko Doba, nego u njemu, također, završavaju sva proročanstva u odnosu na kraj ove epohe (svijeta), dosižući njihovo ispunjenje. Ista klasa čitatelja će također zapaziti posebnu važnost posljednjih 40 od tih 115 godina (1874-1914), nazvanih „Svršetak“ ili „Žetva.“

To kratko razdoblje je najbitnije i najsadržajnije u cijelom dobu; jer u njemu sav plod doba treba biti sakupljen i odložen, i polje, koje je svijet (Mat. 13:38), mora biti očišćeno, uzorano i pripremljeno za drugu sjetvu i vrijeme berbe—Milenijsko doba. Važnost događaja ovog razdoblja žetve jedva može biti precijenjena; no ipak svijet je neće biti svjestan, sve dok njeni jaki neprepoznati instrumenti ne ostvare svoj određeni posao. Međutim, dobro je imati na umu da to nije žetva cijelog svijeta, nego od Kršćanske Crkve; i ona ne utječe na Muslimane, Hinduse, Budiste, itd., nego samo na pravu

Crkvu Kristovu, i takvima koji su manje ili više povezani sa njom—Tzv. Kršćanstvo.

Međutim dok će svijet tokom cijelog razdoblja biti u totalnom neznanju o njenom karakteru, ipak u jezi i strahu ishoda njenih neobičnih događaja (Iza. 28:21), Gospodinovo malo stado posvećenih sljedbenika, koji sada žive, uživaju daleko veće prosvjetljenje nego je ikada bila prednost bilo koga od njihovih prethodnika; jer u ovom razdoblju sve zrake proročanskog svjedočanstva dosižu veličanstveni fokus, osvjetljavajući oku vjere Božji plan, uključujući njegov razvoj, prošli, sadašnji i budući.

Od početka (1799) Vremena Svršetka, Bog priprema svoj posvećeni „sveti narod,“ svoje „Svetište,“ za velike blagoslove koje je naumio izliti na njih tijekom tih četrdeset godina žetve: koji su blagoslovi također namjenjeni kao posebna priprema za njihov ulazak s Kristom u punu radost i sunasljedstvo s njim, kao njegove nevjeste. U točno „vrijeme koje je određeno,“ 1799, na kraju 1260 dana, moć Čovjeka Grijeha, velikog tlačitelja Crkve, bila je slomljena i uzeta mu njegova vlast. S jednim udarcem svoje moćne ruke, Bog je tada razbio lance Siona, i pustio svoj potlačeni narod na slobodu. I van je izašla, i izlazi, klasa „Svetišta“, „sveti narod,“ slab, kljast, i hrom, i gotovo gol, i slijep, iz tamnice mraka i nečistoće i jada papinskog ropstva. Jadne duše! nastojali su služiti Bogu vjerno usred sablasnog plamena progonstva, držeći se Kristovog križa kada je gotovo svaka druga istina bila pometena; i hrabro nastojeći osloboditi Božja „Dva svjedoka“ (Stari i Novi Zavjet), koja su tako dugo bili vezani, i koji su prorokovali jedino pod kostrijeti mrtvih jezika. (Otkr. 11:3)

U svojoj mudrosti, Bog ih nije svladao s velikim potopom svjetla sada danog svetima. On ih je nježno vodio, korak po

korak, čisteći ih najprije od papinskih zagađenja koja su se još uvijek držala za njih. I kad ih je Bog tako izvukao, klasa Svetišta je slijedila, prepoznajući glas Dobrog Pastira u akcentima istine koja je razotkrila stare pogreške, sve do 1846, koju proročanstvo označava kao datum kada jezgra „svetog naroda,“ „Svetišta,“ treba biti oslobođena od pogreški Papinstva, očišćeni od prljavština, i spremni da zamjene nečiste ljudske teorije sa čistim i predivnim načelima istine, na kojima su Gospodin i apostoli utemeljili Crkvu. Postepeno su bili vođeni da očekuju veliki vrhunac blagoslova kada sam Gospodin treba doći, u žetvi doba. Njihovo marljivo proučavanje Božje Riječi, i pohvalna želja da upoznaju ono u što i anđeli žele zaviriti (1.Pet. 1:12), bila je uvelike blagoslovljena, premda se njihovim željama nije u potpunosti udovoljilo.

Vjerna nekolicina bila je tako poučena iz Riječi istine, ispunjena s njenim duhom, pročišćena i još potpunije odvojena od svijeta, očišćena od ponosa i, kroz stegu razočarenja iz 1844, dovedeni do još poniznijeg oslanjanja na Boga; i prorečeno odugovlačenje od trideset godina razvilo je u svetima strpljenje, poniznost, i punu ljubavi podložnost, sve dok stražari nisu na kraju „1335 dana“ (1874, vrijeme žetve) primili, i bili poslani da objave cijeloj klasi Svetišta, radosnu poruku, „Evo, Zaručnika!“ I svi od te klase koji čuju, kad prepoznaju njenu važnost, podižu također i svoje glasove, govoreći, „Evo, Zaručnika!“ I ova poruka žetve svetima nastavlja izlaziti, i činit će to, sve dok ne dosegne sve posvećene i vjerne. To znanje nije za svijet sada, nego samo za prospektivnu nevjestu Kristovu. Naš Gospodin nije Zaručnik ni za jednu drugu klasu. Spoznaja o njegovoj prisutnosti doći će svijetu na drugi način, i u kasnije vrijeme.

Nitko sada nije spreman primiti tu istinu, osim posvećenih, klase Svetišta. „Vojsci“ nominalnih Kršćana, isto tako kao i svijetu, to je ludost; niti će biti naklonjeni ispitati dokaze iznešene u svescima ove serije.

Ne samo da je Gospodin tako pripremio srca svog naroda i vodio ih putevima za koje nisu znali, nego je za ovo posebno vrijeme potrebe spremio predivna pomoćna sredstva za proučavanje Biblije, kao što su konkordancije, i različite i vrijedne prijevode Svetog Pisma, isto tako kao i predivne objekte za tiskanje, izdavanje i slanje poštom istine; i prednosti općeg obrazovanja, tako da svi mogu čitati i proučavati za sebe, i dokazati na svoje zadovoljstvo sva napredna učenja; i to pod uvjetima mira, tako da ih nitko ne može zlostavljati ili ih plašiti da iskazuju punu slobodu savjesti dok to čine.

Nakon pažljivog ispitivanja prethodnih poglavlja ovog i prethodnog sveska, misaoni će čitatelj primjetiti da dok svako od vremenskih proročanstava ostvaruje odvojenu i različitu svrhu, središnji cilj njihovog ujedinjenog i skladnog svjedočanstva je bio da označe, sa određenošću i preciznošću, bilo izravnim ili neizravnim dokazom, ili potkrepljujućim svjedočanstvom, datum drugog adventa našeg Gospodina, i uspostave njegovog Kraljevstva na zemlji; i da također označe različite faze i sredstva njegove uspostave, tijekom razdoblja žetve.

Da bi smo mogli shvatiti snagu tih različitih pravaca proročanstva u njihovom pribavljanju svjedočanstva tih temeljnih istina, privucimo ih u fokus, i zapazimo kako te zrake svjedočanstva ujedinjeno i skladno uklopljene, jasno otkrivaju blagoslovljenu činjenicu, ne da Gospodin dolazi, niti da će uskoro doći, nego da je on došao; da je on sada prisutan, duhovni kralj, koji uspostavlja duhovno carstvo, u žetvi ili kraju Evanđeoskog doba, koje se preklapa sa sada svitajućim Milenijskim dobom. Mi smo shvatili da trebaju doći

„Vremena Obnove Svega“—„Razdoblje Okrepe“ (Djela 3:19); mi smo također shvatili da je Gospodin Jehova „*odredio dan* [Milenijsko doba] u koji će pravedno suditi svemu svijetu po čovjeku kojega je odredio, po kojemu je svima dao *jamstvo* uskrisivši ga od mrtvih.“ (Djela 17:31); mi smo razumjeli da je Evanđeosko doba bilo vrijeme ispitivanja i suđenja Crkvi, i da ono završava u žetvi, i u proslavljenju onih koji će živjeti i vladati s Kristom tisuću godina—tijekom sudnjeg dana svijeta, Vremena Obnove; i mi smo također uvidjeli da kraljevstva ovog svijeta, pod knezom ovog svijeta, Sotonom, moraju ustupiti mjesto Kraljevstvu Božjem, pod Kraljem slave. Svi ti veliki događaji moraju čekati sve do drugog dolaska našeg Gospodina, Kralja, Ženika i Žeteoca, čija će ih prisutnost i djelo ostvariti kao što je prorečeno.

Predodžbeni Jubilejski ciklusi ukazivali su na A.D. 1874 kao na datum povratka našeg Gospodina; no ipak datum je bio tako genijalno skriven, da njegovo otkriće nije bilo moguće sve do „Vremena Svršetka.“ I to je svjedočanstvo bilo dano dvostruko snažnim dokazima sa dva stanovišta—Zakon i Proroci—to dvoje u potpunosti neovisni jedan od drugoga, no ipak jednako jasni i uvjerljivi.

Predivan paralelizam Židovskog i Evanđeoskog perioda poučava nas istoj istini sa dodatnim obilježjima. Pokazuje se da se drugi dolazak našeg Gospodina na kraju ili žetvi Evanđeoskog doba, događa u jesen 1874 točno u trenutku koji je paralelan vremenu njegovog prvog dolaska, na kraju Židovskog doba. (Vidi Tabelu Podudarnosti, Svezak Dva, stranice 246 i 247.) Kao što je svako važno obilježje Evanđeoskog perioda označeno sa odgovarajućom paralelom u tom predodžbenom periodu, tako mi utvrđujemo da taj najznačajniji događaj naučavan sa jubilejem ima svoju odgovarajuću paralelu. Prisutnost našeg Gospodina kao

Ženika, Žeteoca i Kralja je pokazana u oba perioda. Čak i pokret od strane djevica koje mu izlaze u susret, njihovo razočarenje i oklijevanje od trideset godina nalazi svoju paralelu i u vremenu i u okolnostima. I paralelizam se nastavlja do potpunog kraja žetve ovog perioda—sve do pada navodnih Kršćanskih kraljevstava, u stvari „kraljevstava ovog svijeta,“ i pune uspostave Božjeg Kraljevstva na zemlji nakon 1914, završetku Vremena Pogana. (Vidi Svezak Dva, poglavlje 4.) Mi smo shvatili da je ta dolazeća nevolja, imala svoju paralelu u uništenju Jeruzalema i potpunog svrgavanja Židovskog poretka, A.D. 70—druga paralela, odgovarajuća i vremenski i po okolnostima.

Opet, mi smo utvrdili da je prorok Danijel ukazao na drugi advent našeg Gospodina (Dan. 12:1), ali na takav način kao da je pod pokrivalom sve dok događaji koji su prorečeni a koji mu prethode ne prođu i ne odu u povijest, kada smo bili vođeni da razumijemo da je onaj prikriven pod imenom Mihael zaista ono na što mu ime ukazuje—*Božji predstavnik*—„Veliki Knez.“ Da, mi ga prepoznajemo: „Knez Saveza,“ „Bog [Vladar] Silni,“ „Otac Vječni [životodavac].“ (Dan. 11:22; Iza. 9:6), koji „ustaje,“ sa moći i autoritetom, da ostvari veliku obnovu svega, i da ponudi vječni život mrtvom i umirućem svijetu čovječanstva, otkupljenom sa njegovom dragocjenom krvlju. I, prateći 1335 dana iz Dan. XII, sve do njihovog kraja tog istoga datuma, mi sada možemo razumjeti zašto je anđeo koji je tako istaknuo datum ukazao na njega s takvim radosnim terminima—

„Blagoslovljen je onaj koji čeka [koji ima stav čekanja ili bdijenja] i dočeka tisuću tristo i trideset i pet dana.“—A. D. 1874.* I u našem računanju ovdje datih simboličnih vremena, ne želimo previdjeti da smo koristili ključ koji nam je dan s načinom na koji je bilo ukazano na prvi dolazak—simbolični dan predstavlja doslovnu godinu. Tako smo utvrdili da je vrijeme drugog adventa našeg Gospodina jasno dokazano da treba biti 1874—u Listopadu te godine, kao što je pokazano u Svesku Dva, poglavlje VI.

Ovaj naizgledni nesklad datuma drugog dolaska s početkom sedme tisućljetnice čini se da na prvi pogled pokazuje na „labavi šaraf“ negdje u kronološkom računanju, i vodilo je do pažljivog preispitivanja te teme, ali uvijek sa istim rezultatom. Poblize razmišljanje, međutim, dokazuje da je Bog točan kontrolor vremena, i da ta stvar nije iznimka njegovoj matematičkoj preciznosti. Trebamo se sjetiti da je računanje kronologije počelo sa stvaranjem Adama, i da je prošlo nešto vremena prije nego su Adam i Eva sagriješili. Koliko točno dugo nismo obavješteni, međutim dvije godine ne bi bila nevjerovatna procjena. Prije nego je stvorena Eva, Adamu je bilo dopušteno živjeti dovoljno dugo da uvidi svoj nedostatak druga (1.Moj. 2:20); on se bio upoznao sa svim životinjama i davao im imena; on se bio upoznao sa svim različitim drvećem i biljem u Edenu; zatim je uslijedilo stvaranje

*Godina kako ju računaju Židovi počinje u Listopadu; stoga je Listopad 1874 zapravo bio početak 1875.

Eve; i mora da je prošlo nešto vremena u uživanju njihovog oduševljavajućeg okruženja, prije nego je kvareći grijeh ušao.

Podsjećajući se na te okolnosti, jedva možemo zamisliti da je prošlo vrijeme kraće od dvije godine u tom bezgrešnom stanju; i razmak između kraja šest tisuća godina i početka vremena Obnove vodi do zaključka da se razmak između stvaranja Adama i ulaska grijeha, tijekom kojeg je u svijetu bilo Božje Kraljevstvo, predstavljeno u Adamu, nije računao kao dio šest dana zla. Šest tisuća godina tijekom kojih je Bog dopuštao da zlo dominira svijetom, prije početka velikog sedmog ili sabatnog tisućljeća, ili Vremena Obnove, datira od ulaska grijeha u svijet. I budući da Vremena Obnove počinju s Listopadom, 1874, to mora biti kraj šest tisuća godina vladavine Grijeha; i razlika između toga i datuma pokazanog u kronologiji od Adamovog stvaranja predstavlja razdoblje bezgrešnosti u Edenu, koje zaista pripada vladavini pravednosti.

I opet, ono što bi se na prvi pogled moglo činiti nepodudarnošću—da Gospodin treba biti prisutan od kraja 1874, no ipak Vremena Neznabožaca će trajati sve do 1914—utvrdilo se, baš naprotiv, da je u najpunijem skladu sa razvijanjima Božjeg plana za kampanju Bitke Velikog Dana, i točno kao što je prorečeno u Danijelu (2:44), koji je objavio, „*U doba tih kraljeva Bog nebeski će uspostaviti kraljevstvo, ono će satrti i uništiti sva ta kraljevstva.*“ Stoga mora biti upravo onako kako smo i utvrdili: naš Gospodin mora biti prisutan, mora ispitivati žive članove svoje Crkve, mora ih uzvisiti, proslaviti ih i povezati ih sa sobom u moći i autoritetu koje će pokazivati tijekom Milenija (Otkr. 5:10; 20:6), i mora pokrenuti ona sredstva i zastupstva koji će (premda sami

nesvjesni) izvršavati njegove odredbe—tako vršiti svoj udio u „bitki onoga velikoga dana Boga Svevladara“—potkopavajući i na koncu svrgavajući sve sadašnje tzv. „Kršćanske Nacije.“ „Kraljevstva ovoga svijeta,“ čak dok budu bili satirani od Kraljevstva Božjeg, biti će posve u neznanju s obzirom na *pravi uzrok* njihovog pada—sve dok se, na kraju tog „dana srdžbe,“ oči njihovog razumijevanja ne otvore, tako da će *shvatiti* da je osvanuo novi period , i saznat će da je Emanuel *uzeo* u ruke svoju veliku moć, i da je počeo svoju slavnu i pravednu vladavinu.

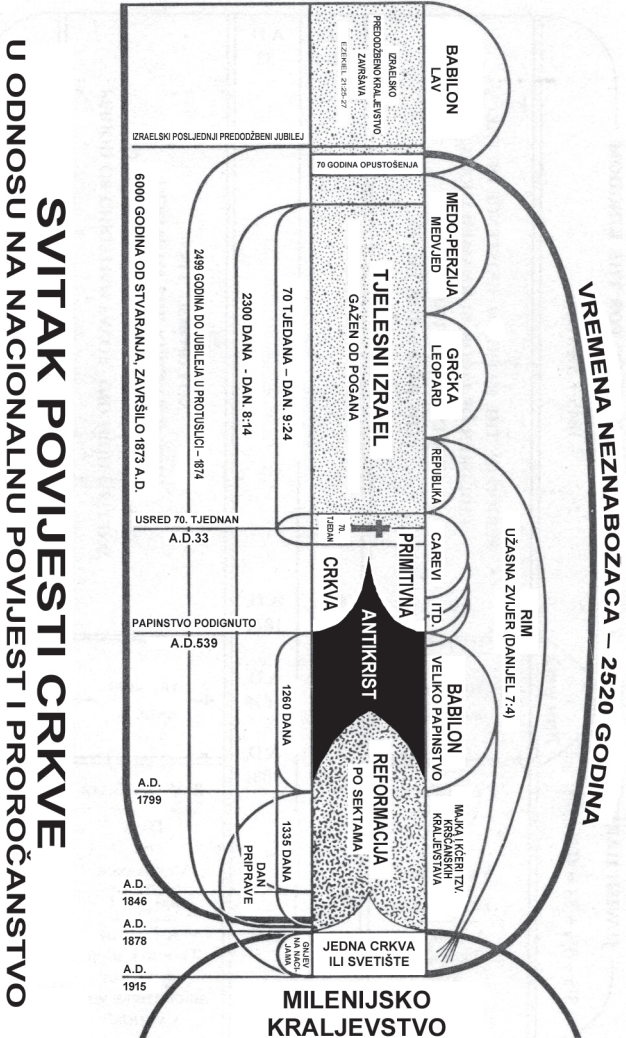
Dok vremenska proročanstva tako ukazuju na i slažu se sa 1874 kao datumom druge prisutnosti našeg Gospodina, uvjeravajući nas u činjenicu sa matematičkom preciznošću, mi se nalazimo obasuti sa s dokazom drugog karaktera; izvjesni osobiti znakovi, koje su prorekli naš Gospodin i apostoli i proroci, su sada jasno prepoznati kao ispunjeni. Mi shvaćamo da je obećani Ilija bio došao; da su njegova učenja bila odbačena, baš kao što je predskazano; i da prema tome mora slijediti veliko vrijeme nevolje. Također se pojavio i prorečeni Čovjek Grijeha, Antikrist, i ostvario je svoju dugu i užasnu vladavinu; i da je u točno „vrijeme koje je određeno“ (1799) njegova vlast bila oduzeta. Čišćenje svetišta se također ostvarilo kao što je predskazano, i istodobno dovoljno unaprijed 1874 „da spremi Gospodinu narod pripravan“ —narod koji ga pobožno očekuje—baš kao što je i slično djelo prije njegovog prvog dolaska učinilo pripravnim narod da ga primi tada.

Mi utvrđujemo da je datum 1874 također u skladu sa proročanstvom Danijela (12:1), koje smješta dolazak „Mihaela“ u „Vrijeme Svršetka“—to jest, negdje između 1799 i 1914—i kao uzrok i prethodnik velikog vremena nevolje. Kada je sedamdest i

pet godina tog „Dana Priprave“ razvilo ispravne okolnosti za početak njegovog velikog djela, tada je Gospodar stupio na scenu—tiho, „bez izvanjskog pokazivanja“—„na isti način“ kako je otišao. I preostalih četrdeset godina tog „Dana Priprave,“ od kojih je šesnaest već prošlo, ostvarit će podizanje ili uspostavu njegovog Kraljevstva u moći i velikoj slavi.

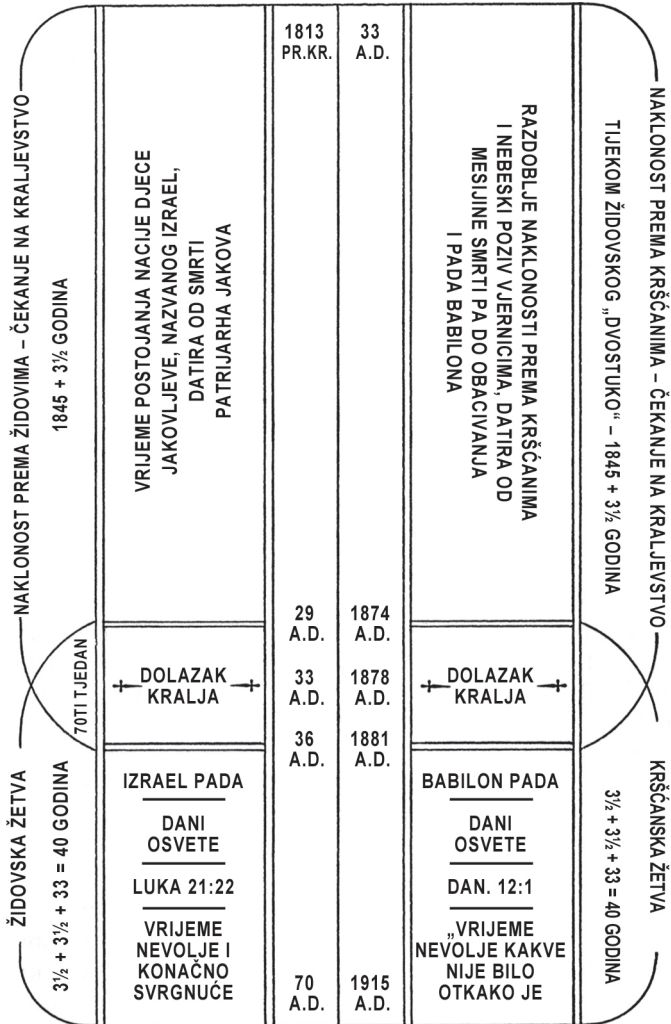
Fokus vremenskog proročanstva na žetvu i stvari povezane sa Gospodinovom prisutnosti i uspostava Kraljevstva, biti će utisnuti u um sa pažljivim proučavanjem pratećih dijagrama, od koji jedan pokazuje paralele ili sličnosti između Evanđeoskog doba i njegove pred slike, Židovskog doba, i kako su različita istaknuta obilježja u toj žetvi označena sa velikim proročanstvima, dok drugi sažeto pokazuje povijest svijeta kao povezanu sa Božjim predodžbenim i pravim crkvama (Židovskom i Evanđeoskom), i ističe proročanske mjere u odnosu na njih.

Tako se sve zrake proročanstva približavaju na tom „Vremenu Svršetka,“ središnja točka kojeg je „Žetva“—vrijeme prisutnosti našeg Gospodina i uspostave njegovog davno obećanog Kraljevstva. I kada mi razmotrimo veliku važnost tih događaja, ogromne promjene u vremenskim razdiobama koje oni uvode, i količinu i karakter proročanskog svjedočanstva koje ih obilježava; i kada shvatimo kako smo pažljivo bili poučeni što se tiče načina njihovog očitovanja, tako da niti jedan kamen spoticanja ne bude stajao na putu našeg priznavanje njegove prisutnosti, naša se srca raduju neizrecivom radošću. Sada je dano uistinu deset puta veće svjedočanstvo o činjenici njegove prisutnosti nego je bilo dano ranim učenicima kod prvog dolaska, premda je to bilo sasvim dovoljno za „pravog Izraelca,“ koji je čekao na utjehu Izraelovu.

SVITAK POVIJESTI CRKVE
U ODNOSU NA NACIONALNU POVIJEST I PROROČANSTVO

„OBA DOMA IZRAELOVA“
-VREMENSKE PARALELE-

Gotovo dvije tisuće godina, pateći, progonjeni, samopožrtvovni, posvećeni nestrpljivo su čekali Gospodarev dolazak. Vjerni Pavli, gorljivi Petri, puni ljubavi Ivani, odani Stjepani, blage Marije i nježne i velikodušne Marte, dugi red odvažnih ispovjednika istine pod cijenu mučenja i smrti, i trpeći mučenici, i neki od vjernih otaca i majki i braće i sestara u Izraelu koji su ponizno hodili s Bogom u manje olujnim vremenima, niti su se postidjeli niti uplašili priznati Krista i nositi njegove poruge, niti biti drugovi onih koji su bili prekoreni zbog istine (Hebr. 10:33)—ti, nakon što su izvojevali dobru borbu vjere, položili su svoju bojnu opremu i od tada čekaju obećanu nagradu kod Gospodarevog pojavljivanja. (2.Tim. 4:8)

I sada on je došao! Gospodin je zaista prisutan! I blizu je vrijeme za podizanje njegovog Kraljevstva, i za uzvišenje i proslavljenje njegove vjerne nevjeste. Dani čekanja na njegovu prisutnost sada su prošlost, i blagoslovljenost onih koji su čekali, davno prorečena, sada je naša. Oku vjere on je sada otkriven sa proročanskom svjetiljkom (2.Pet. 1:19); i sa punim krajem žetve*, vjera, i sadašnje radosti vjere, ustupit će mjesto ushićenim radostima potpunog ostvarenja naših nada, kada će oni koji će biti smatrani dostojnima postati poput njega, i vidjeti ga *onakvog kakav jest*, licem u lice.

Kako je prikazano u usporedbi koja to ilustrira (Mat. 25:14-30), *prva* stvar koju je Gospodin napravio po svom povratku je pozvati svoje sluge i razračunati se s njima U razračunavanju sa slugama koji su vjerno koristili svoje talente, nastojeći upoznati i vršiti njegovu volju, usporedba pokazuje da je svaki, nakon što je bio ispitan i iskušán, „ušao u radost svog Gospodara,“ prije nego prima obećanu vlast. Mi sada vidimo da se ta usporedba ispunjava, i to prije našeg učešća u

*“Kraj“ žetve najvjerojatnije će uključivati spaljivanje kukolja

vladavini. Čak i prije nego su neprijatelji poraženi, svakom vjernom je dopušteno dobiti jasnije gledište o dolazećem Kraljevstvu i slavi i velikom djelu Milenijskog dana koji sviče; i to gledište o velikoj obnovi koja će za kratkim biti ostvarena za cijelo čovječanstvo, posredstvom Krista i njegove proslavljene Crkve, je radost Gospodinova u kojoj im je dopušteno učestvovati.

Dok tako stojimo, tako reći na visinama Pisge, i vidimo veličanstveni izgled netom pred nama, naša se srca raduju u Gospodinovom velikom planu, sa neizrecivom radošću; i premda mi shvaćamo da je Crkva još uvijek u pustinji svog poniženja, i da čas njenog stvarnog trujmfa još nije u potpunosti došao, ipak, videći pokazatelje njegovog brzog približavanja, i sa vjerom razabirući Zaručnikovu prisutnost, mi podižemo naše glave i radujemo se, znajući da se naše iskupljenje približilo. O kakvu puninu blagoslova i razloga za radost i zahvalnost sadrži ta istina! Zaista, Gospodin je stavio novu pjesmu u naša usta. To je veličanstva himna prvu notu koje je pjevao anđeoski zbor, kod rođenja djeteta Isusa—„Evo, javljam vam *dobru vijest* o VELIKOJ RADOSTI koja će biti za *sav narod*.“ Hvala Bogu, njeni skladni zvukovi će dugotrajno ispuniti zemlju i nebo sa vječnom melodijom, kako blagoslovljeno djelo spasenja—obnova—koje on dolazi ostvariti napreduje prema svom slavnom vrhuncu.

„Radost svijetu! Gospodin je došao!
 Neka zemlja primi svog Kralja!
 Neka mu svako srce pripremi mjesto,
 I nebesa i priroda pjevaju.

„On će vladati svijetom sa istinom i milošću
 I dokazati nacijama
 strogost svoje pravenosti,
 i čudesa njegove ljubavi.“